

Z toho všeho je patrné, že při schvalování přenesení živnosti hostinské a výčepnické v § 16 c) a d) vytčené do jiné místnosti v téže osadě není možno přihlížeti k počtu koncesí v celé osadě provozovaných a důsledkem toho nelze ani schválení odepřítí jedině proto, že pro obec bylo uděleno více živností hostinských a výčepnických než vyžaduje potřeba obyvatelstva.

Odepřel-li žal. úřad žádané přenesení hostinské a výčepnické živnosti st-lový do jiné místnosti v téže osadě jedině z toho důvodu, že v obci je nadbytek koncesí téhož druhu, nepřezkoušel otázku potřeby obyvatelstva s právního hlediska § 20, jež bylo zevrubně objasněno, nýbrž položil svému rozhodnutí za základ pojem potřeby obyvatelstva dle § 18. Tím ovšem porušil zákon.

Č. 7726.

Učitelstvo: * Ustanovení odst. 1 čl. VI zák. č. 251/22 o míře povinnosti učitelské nevztahuje se na správce obecné školy, kteří konají docházky k doзору na expositury.

(Nález ze dne 2. února 1929 č. 2.106.)

Věc: Karel B. v R. (adv. Dr. Bedř. Mautner z Prahy) proti ministerstvu školství a národní osvěty o odměnu za přespočetné hodiny.

V ý r o k: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

D ů v o d y: St-l, jenž byl tehdy řídícím učitelem obecné školy v P., byla za docházku k doзору na exposituru v Ch. a v N. v době od 1. dubna 1923 do 30. června 1923 přiznána odměna v částce 150 Kč. Podáním z 30. června 1924 žádal st-l, aby mu byla přiznána odměna za odcházku do expositur také ve školním roce 1923/24, udávaje, že vykonal v tomto školním roce do expositury v Ch. a do expositury v N. 32 služební cesty.

Zšr v Praze výnosem z 6. října 1925 povolila st-li odměnu částkou 300 Kč za 3 týdenní přespočetní hodiny vykonané ve škol. roce 1923/24, ale vyslovila, že za cesty konané k expositurám v Ch. a N. nepřísluší st-li odměna, poněvadž není pro takové opatření opory v platných zákonitých předpisech a dodala: »Naproti tomu budťtež expositury školní obdobně jako ie tomu při vyměřování přídavku činovního podle odst. 1 § 3 č. 251/22 pokládány za postupné třídy také při úpravě normální vyučovací povinnosti řiditelů a správců škol podle § 2 vl. nař. č. 52/23. Shora uvedená odměna byla také v tomto smyslu vyměřena.«

Odvolání st-lovo zamítlo min. škol. nař. rozhodnutím z důvodů výnosu zšr-y a podotklo vzhledem k námitce odvolání, že odměnu za cesty konané k uvedeným expositurám v době od 1. dubna 1923 do 30. června 1923 povolila zšr za souhlasu zsv-u z dobré vůle a nikoli, že by st-li příslušel na to nárok ze zákona.

Stížnost namítá toliko, že expositura, v níž jsou děti všech školních roků, odpovídá svou organizací jednotřídní škole. Tím chce patrně říci, že expositura toho druhu rovná se samostatné škole. Náзор ten je ne-správný.

Stanovit' § 2 zák. z 19. února 1870 č. 22 z. z. česk. o zřizování škol, tedy zákon organizační, že »štace, na které podučitel vně školy je ustanoven, neb tam se posílá, jest částí školy, při které podučitel ten jest ustanoven.« Paragraf 3 téhož zák. pak praví: »Jestliže prostředky toho, jemuž náleží školu zříditi a vydržovati, dost málo toho dopouštějí, má štace exponovaná aneb vysílaným podučitelem obstarávaná býti nahrazena samostatnou školou.« Z toho je patrné, že není expositura samostatnou školou, nýbrž pouhou částí školy, při níž byla zřízena; že pak čl. VI odst. 1 zák. č. 251/1922 slovy »při několika školách umístěných v různých budovách«, má na zřeteli jen samostatné školy a nikoli též expositury, o tom nemůže býti pochybnosti, když týž zákon v § 3 na expositury celoroční hledí jako na postupné třídy.

Stížnost namítá dále, že ustanovením odst. 1 čl. VI uv. zák. pominul dle 2. odst. téhož článku nárok na náhradu cestného podle zákonů zemských, že dle § 34 osnovy zák. o platech učitelských z roku 1913 příslušela řídicím silám na školách s expositurami odměna za služ. cesty do každé expositury a že tudíž přísluší nyní těmto řídicím silám nárok ten dle odst. 1 čl. VI.

Leč podle právního názoru, vysloveného již v nál. Boh. A. 4033/24 nezakládá osnova zák. o platech učitelských z roku 1913, jak jest obsažena ve vynesení zshr-y v Praze z 24. července 1918 č. II A : 3622/51.614, sama o sobě pro osoby učitelské vůbec žádného právního nároku na jednotlivé výhody v ní stanovené a mohla jednotlivá osoba učitelská nároku na konkrétní výhodu nabýti teprve individuálním přiznáním se strany kompetentního úřadu.

Je-li tomu tak a netvrdí-li stížnost, že byla st-li odměna za cesty do expositur i za školní rok 1923/24 přiznána výrokem kompetentního úřadu, nýbrž byla-li mu výslovně nař. rozhodnutím odepřena, odpadají ovšem i vývody stížností činěné z ustanovení § 34 uv. osnovy a je i tato námitka bezdůvodná.

Č. 7727.

Učitelstvo: * Učitel obecné školy, který, nebyv jmenován řídicím učitelem, byl toliko pověřen zatímní správou obecné školy, nemá nároku na vpočtení funkčního přídavku do výslužného dle § 3, odst. 1. zák. č. 251/22.

(Nález ze dne 2. února 1929 č. 2107.)

V ě c: Alois Sch. v R. (adv. Dr. Bedř. Mautner z Prahy) proti ministerstvu školství a národní osvěty o zahrnutí funkčního přídavku do pense.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á j a k o b e z d ů v o d n á.

D ů v o d y: Dekretem ošv-u v R. ze 13. ledna 1925 byl st-l pověřen zatímní správou šestitřídní chlapecké školy obecné v R., kterýžto úřad zastával od 1. února 1925 do 1. března 1926. Výnosem zshr-y v Brně z 24. února 1926 byl podle § 13 zák. 286/1925 na základě zmocnění,